

Lotuskabinettet

Ea Philippa

Intro

Krumbøjet over det skæve bord stod han med sin lange næse begravet i en tyk, laset bog, der var tæt beskrevet med rystende kragetæer og ulæselige notater, overstregninger og underlige gesvejsninger, der rummede essensen af hans utallige eksperimenter og årelange studier af magiske formularer. De fedtede sider bar tydeligt præg af hans utallige gentagne udførelser for at få det helt rigtigt. Med sine lange, krogede fingernegle fulgte han hvert ord, mens han læste højt for sig selv og den boblende gryde foran sig og svingede sin stav med den anden hånd:

”Sprillefirille karalle lalulle dedeligdum ratteligrum”, udtalte han med sin tynde, rustne stemme, der havde karakter af ikke at blive brugt særlig ofte. Hans lasede kappe dækkede over en spinkel, lille krop, toppet med strittende, hvidt hår og et spidst skæg. Omkring hans næse klemte et par små, runde briller sig fast og hjalp hans aldrende øjne med at læse, hvad han gennem umindelige tider havde skrevet i sin gamle bog. Flere af notaterne stammede helt tilbage fra hans tid på troldmandsskolen i Valaking, hvor han i

den mystiske magiske bygning med ranke tårne så spidse som troldmandshatte, snørklede krinkelkroge og osende skorstene med farvet, ubestemmeligt lugtende røg, havde tilbragt det meste af sin for længst forgangne ungdom.

Væggene omkring ham i den skæve rønne var tæt beklædt med hylder og reoler pakket med krukke i alle størrelser og faconer. På deres tykke maver bar de fedtede etiketter med sirlige påskrifter: Drageæg, alfevingestøv, blod fra en guldsmed samlet ved fuldmåne i juli, slangeskæl, tørrede kakerlakker, sprøde lidokabiller, tudseøjne, afkog af magiske urter og uendeligt meget andet. Ned fra hylderne hang rævehaler og pels fra besynderlige dyr, og blandt krukkerne stod bøger i mærkværdige indbindinger og sære størrelser.

I det bløde skær fra ildstedet midt i rummet og et par næsten nedbrændte stearinlys boblede den store gryde lystigt, mens troldmanden nøje afmålte ingredienser i fingerbøl, reagensglas, pipetter og ubeboede sneglehuse, som han omhyggeligt tilsatte den boblende eliksir. Med en stor træske rørte han i sine frembringelser, mens han indsnusede den tykke damp i sin lange næse for at bestemme, om han denne gang havde fået forholdene rigtigt. Der skulle så uendeligt lidt til. En enkelt dråbe for meget af det ene eller det andet kunne gøre udfaldet, og alt for ofte var det endt i voldsomme eksplosioner, uventede forvandlinger eller ustoppelige, brusende mængder af eliksir, der strømmede ud over grydens kant og efterlod hytten indsmurt i en ubestemmelig substans. Ingen havde før han forsøgt at frembringe en eliksir med netop dette formål, så der var kun én metode - at forsøge sig frem. Og det havde han allerede gjort længe. Det var tydeligt at se på både hytten, hans tøj og ansigt,